

SPOTKANIE MIĘDZYNARODOWEJ KONFEDERACJI

Rzym, 14-25 września 2005

STATUT MIĘDZYNARODOWEGO CVS: KOORDYNACJA NA RZECZ WZROSTU

Ks. Luciano Ruga

Wniosek

Uważamy, że Statut Konfederacji Międzynarodowych CVS, skutecznie przyjął decyzję służenia światu i Kościołowi, którą ks. pralata Luigi Novarese osobiście przeżył podczas przebytej choroby. Ten wybór zasugerował Ks. Pralata, by zaproponować wszystkim cierpiącym szczególną misję. Dając życie CVS i Cichym Pracownikom Krzyża, ks. Pralata zamierzał uwiecznić posługę, uważaną za bardzo ważną w życiu Kościoła. Decydując się na podobny wybór sposobu życia, wypracowany przez ks. pral. Novarese, osoba naznaczona bólem, odpowiadając na swoje powołanie syna Bożego, może podjąć drogę wiary, ożywiana duchowością wspólnoty z Chrystusem, która wyraża się w darze z siebie dla zbawienia wszystkich. Osoba cierpiąca jest wezwana w ten sposób, aby być "robotnikiem w winnicy Panskiej", do obecności aktywnej w działaniu duszpasterskim konkretnym i widocznym.

Wybór apostołatu wypracowanego przez ks. Pralata rodzi się właśnie z osobistego i głębokiego przeżycia drogi wewnętrznej wzrostu. Wszystko to, co odczuwamy jako naprawdę budujące ludzkie doświadczenie, rozpoznajemy także jako uniwersalne, wspólne wszystkim, obecne w nieskonczonych możliwościach różnorodności. Przeglądając się temu uniwersalnemu charakterowi ludzkiego cierpienia, odkryjemy istnienie dwóch elementów koniecznych, aby zacząć realizować statut Konfederacji Międzynarodowych CVS: jedność i odmienność. Równowaga między tymi dwoma składnikami jest niezbędna dla prawidłowego funkcjonowania naszej Konfederacji i będzie musiało być jednym z istotnych kryteriów w nadaniu ukierunkowania na wybory działania, do którego będzie wezwana przyszła Rada Prezydencka.

W artykule 2 (celowość) i w 3 (działanie) Statut proponuje zrzeszonym stowarzyszeniom to, co każde CVS diecezjalne dzieli wspólnie z każdą osobą zapisaną. Co jest esencjalne dla tożsamości, element jedności, jest zawarte w art. 2 w sposób wystarczająco obszerny, aby nie usmiercić innego istotnego elementu: odmienności. Ta ostatnia realizuje identyczny ideał na różne sposoby, otwierając się na wiele potrzeb, których światowość misji wymaga od naszego apostołatu. Artykuł dotyczący aktywności (nr 3) praktycznie wskazuje na to, czym będzie się zajmowała Konfederacja Międzynarodowych CVS, aby zrealizować cel, który przyswieca wszystkim stowarzyszeniom formującym ją. W świetle tych dwóch obietnic (art. 2 i 3) inne artykuły Statutu dają praktyczne wskazówki, aby stało się realnie możliwe dla Konfederacji Międzynarodowych CVS, osiągnięcie celu, dla którego ona powstała.

Uniwersalność przeżycia ks. pral. L. Novarese

Poprzez osobiste przeżycie Założyciel CVS, ks. pralata Luigi Novarese miał intuicję ważnego zadania dla każdego cierpiącego: współdziałanie na rzecz zbawienia. Zakres uniwersalny tego zadania dotyczy: sytuacji osobistych ("cierpienie ma wiele twarzy" o czym mówi Sobór Watykański II), światowości (uniwersalność narodów).

Zycie L. Novarese zostało naznaczone w młodym wieku przez chorobę prowadzącą do inwalidztwa. Nasz Założyciel osobiście przeżył nie dostrzeganie sensu cierpienia, przygnębienie niepełnosprawnego, trud akceptacji, ale jednocześnie dostrzegł konieczność znalezienia jakiejś drogi pozwalającej nie zatrzymywać się na cierpieniu, uwalniając własne życie spod ciężaru bólu. Luigi Novarese czuł, że musi podzielić się z innymi tym, co sam doświadczył, wyborami, które wiara zaoferowała mu jako odpowiedź na jego wiele pytań odnoszących się do sensu życia. Jego wybór powołania kapłanskiego, stał się pierwszym krokiem w tym kierunku. Sadził, w rzeczy samej, że urząd kapłanski mógłby być niezbędnym wsparciem drogi wiary osób cierpiących. Następnie zdecydował, by założyć jakąś rzeczywistość zrzeszającą ludzi, którzy mieliby ten sam cel, co on, odczuwalny jako coś bardzo pilnego. Ta sama konieczność, którą odczuł Założyciel, w dalszym ciągu stawia pytania tym, którzy uczestniczą w tej samej misji: o ewangelizację rozległego świata ludzkiego cierpienia. (???) W taki sposób rozumiemy pierwszy zakres uniwersalnego charyzmatu ks. prałata Novarese, jako "uniwersalność sytuacji": cierpienia mającego wiele twarzy (por. Przesłanie Soboru Watykańskiego II do ubogich, chorych i tych wszystkich, którzy cierpią, 8 grudzień 1965). W efekcie apostołat, jakiemu dał początek ks. Prałat, nie był zwrócony jedynie do jednej "kategorii" osób cierpiących, rozróżnianych według przypadków sytuacji bólu: niepełnosprawność fizyczna, psychiczna, zmysłów i inne. Ideal apostołski towarzyszenia w drodze wewnętrznej osobie cierpiącej jest zaoferowany wszystkim, fizycznie zdrowym i chorym. Cierpienie obejmuje osobę w jej całości i wymaga głębokich odpowiedzi, zdolnych zadowolić to całościowe oczekiwanie, a nie tylko w jego pojedynczych przypadkach klinicznych.

Drugi zakres uniwersalnego charyzmatu ks. prałata Novarese dotyczy ogółu ludów i narodów. W latach 60 –tych ks. Prałat dostrzegł konieczność naturalną dla każdego apostołatu kościelnego, by zakwalifikować się na poziomie międzynarodowym. Był o to pragnienie, które Założyciel ujął w projekcie "Jedność światowa chorych". W 1965 została zaprezentowana Ojcu św. Idea wprowadzenia tej inicjatywy w życie. Projekt dotyczył objęcia wspólnym programem organizacji, które pracowały z chorymi. Pojedyncze spółki mogłyby zatrzymać swoją nazwę i zachować swój cel, otwierając się na dialog wzajemny, konstruktywny i jakościowy. Szybka odpowiedź Stolicy Apostolskiej (w liście od Sekretariatu Stanu) była pozytywna, jako do ponownego rozważenia, ostrożna w ocenie ówczesnej sytuacji, uważała za niestosowną na tamte czasy i w zaproponowanych metodach, gdyż istniały liczne wtedy spółki i organizmy międzynarodowe katolickie. (???) Są jeszcze trzy aspekty idei światowego zjednoczenia chorych, godnych uwagi. Dwa pierwsze dotyczą uniwersalnej misji, jako zadania pierwszoplanowego i niezmiennego Kościoła i wszystkich rzeczywistości, które się na niego składają. Trzecie, o charakterze organizacyjnym, wskazuje konkretne sposoby wcielenia tego priorytetu misyjnego. Te aspekty w Konfederacji Międzynarodowych CVS są przyjęte i wypełnione. Uniwersalność cierpienia i potrzeba dania skutecznej odpowiedzi na pytania chorych, nieustannie prowokują do odnawiania w każdym miejscu i czasie misji naszego apostołatu. Ciągłe lepsze określanie elementów doprawdy esencjalnych i własnej tożsamości Stowarzyszenia, będzie wielkim pozytywnym, by móc zwrócić się do wszystkich bez ustępstw, wolni o zbędnych wpływów. Tak, będzie można głosić ewangeliczny przekaz w sposób wiarygodny i użyteczny w obrębie różnorodnych kultur wśród niezliczonych sytuacji współczesnego człowieka.

Konfederacja międzynarodowa spogląda na horyzont misyjny oferując nosnik prawny i organizacyjny o potencjalnie wielkiej skuteczności, narzędzie odpowiednie, by podtrzymać i ukierunkowywać drogę stowarzyszeniową CVS w stronę już obecnej

miedzynarodowosci. Wybór fundacji rodzi sie, w rzeczy samej, z potrzeby skutecznej koordynacji sil zlozonych w ten apostoat, gwarantujac naturalna autonomie na poziomie diecezjalnym, w róznych narodach. Cenny zapas, który powieksza zasieg uniwersalny apostoatu Konfederacji, jest przewidziany na koniec z mozliwoscia wlaczenia do wspólracy ze spółkami nie zrzeszonymi (nalezacymi lub nie do Kosciola katolickiego, jakiegokolwiek wyznania religijnego a takze bezwyznaniowymi).

Miedzynarodowosc CVS, wsród oczekiwán, plány i zadania: Konfederacja Miedzynarodowych CVS

Naszým pragnieniem jest, by pozostaly razem odmienne grupy, które Zalozciel chcial okreslic w raporcie o róznicach miedzy swieckimi a kaplanami, chorymi i zdrowymi. Sam plan i pierwsze dokonania byly juz ukierunkowane na poszukiwania równowagi miedzy jednakowoscia i róznorodnoscia wedlug wskazan zawartych w Kodeksie Prawa kanonicznego z 1917 roku. Aktualne ukszaltowanie prawa (konfederacja) zbiega sie z idea poczatkowa ks. pral. Novarese, wlaczajac sie w oryginalny sposób w ramy Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1983.

W maju 1943 roku, ks. Luigi Novarese zaczal organizowac grupe kaplanów, zaangażowanych w akcji duszpasterskiej, która mialaby realizowac prosby skierowane przez Najsw. Maryje w Lourdes i w Fatimie. Na tych podstawach, czyniac postepy rozwijala sie konkretna wspólraca również wiernych swieckich, chorych i zdrowych, zjednoczonych w tym samym apostoacie. Nastepnie, wewnatrz tego ruchu, Zalozyciel zrozumial koniecznosc nazwania imieniem Cisi Pracownicy Krzyza, powiekszajaca sie grupe osób. Bylo, w rzeczy samej, niezbednym zagwarantowanie ciaglosci dzieła poprzez radykalne zaangażowanie sie w sprawe apostoatu, poprzez przyrzeczenie rad ewangelicznych i "poswiecenie sie" Maryi Niepokalanej. W ten sposób zaczeto okreslac dwie rózne grup, jedno nazywano Centrum Ochotników Cierpienia (CVS), a drugie Cisi Pracownicy Krzyza (SOdC). Tylko to ostatnie bylo zbudowane prawnie zarówno w zakresie koscielnym jak i cywilnym.

Po czym waznym krokiem w okreslaniu raportów miedzy tymi dwoma grupami, bylo wydanie ze strony wladz koscielnych dekretu papieskiego, zwanego "Valde probndae". Ten dokument budowal we wzajemnych stosunkach Cichych Pracowników Krzyza i Centrum Ochotników Cierpienia istotne miejsce odniesienia prawnego. Pierwsi zostali zakwalifikowani jako "pobozna jednosc pierwsza(???) (wedlug terminologii własnej "starego" Kodeksu Prawa Kanonicznego), a drudzy jako "wspólrzeszeni". Dekret Stolicy Apostolskiej wskazal w ten sposób Cichych Pracowników Krzyza jako punkt odniesienia dla tych rzeczywistosci diecezjalnych, które bylyby w stanie rozpoznać sie w duchowosci i apostoatwie opisanych w tym dokumencie.

Tekst papieski krótko zaznacza niektóre rozróznienia, gdy chodzi o przynaleznosc, a które maja fundament w zaleznosci od przynaleznosci do kleru, czy bycia osoba swiecka, zdrowa, czy chora. W tym samym dokumencie papieskim i później w ewolucji historycznej róznych grup, elementem przewazajacym pozostal ten jednoczacy, przyjmujac za mniej istotne rozróznienia. W perspektywie jednoscí natomiast, byla widoczna rzeczywistosc Cichych Pracowników Krzyza: "To stowarzyszenie – wspomina Breve Apostolskiego – jednoczy kaplanów i swieckich, zdrowych i chorych".

W nastepujacym rozwoju, trzy "wspólstowarzyszenia" przyjely na siebie, na tyle, na ile pozwalalo im Breve Apostolskie "Valde probandae" wymiar diecezjalny i okreslenie

“Centrum Ochotników Cierpienia” (w większości przypadków bez rozróżnienia na trzy współstowarzyszenia przewidziane przez Breve Apostolskie). Są dwa elementy do rozważenia. Pierwszy: zależność od terytorium diecezjalnego stowarzyszenia CVS; drugi: zjednoczenie w rozeznaniu trzech współstowarzyszeń: “Ochotnicy Cierpienia”, “Bracia chorych”, “Liga Kapłanów Maryjnych”, zgrupowanych pod wspólną nazwą Centrum Ochotników Cierpienia. Sytuacja przewidywała obcość CVS w pojedynczych diecezjach, podtrzymując konieczność pewnego rozeznania ze strony biskupa, rozwijając działalność apostolską bazującą na wskazaniach Dyrekcji Generalnej Cichych Pracowników Krzyża. Wszystko to w braku obecności jakiegokolwiek statutu, czy trwałego uregulowania, który mógłby kierować jego rozwojem. Taka sytuacja ustabilizowała się i trwała do 1998 roku, kiedy zgromadzenie generalne Cichych Pracowników Krzyża uchwaliło statut dla diecezjalnych CVS. Prawdopodobnie został on dopuszczony, ponieważ doszereżono, że przez ten długi okres czasu pojawiły się niejako niezdecydowania (bardziej wynikające z braku statutu) i pewien centralizm normatywny, co mogłyby zaważyć na szerzeniu się dzieła i pogłębieniu doświadczenia apostolskiego. Konieczność praktyczna zarządzania administracyjnego i celowość naturalna rozwoju działalności misyjnej w formie zorganizowanej, przyniosły w konsekwencji przekształcenie stosunków między Cichymi Pracownikami Cierpienia a diecezjalnymi CVS. Te niezbędne poczynania szły w parze z nieuniknionym, ponownym umieszczeniem prawnym stowarzyszenia Cichych Pracowników Krzyża w miejscach wyznaczonych przez Kodeks Prawa Kanonicznego z 1983. Progresywnie z przebiegami refleksji wewnętrznej i konsultacjami w ministerstwach papieskich została naszkicowana decyzja o ukształtowaniu Cichych Pracowników Krzyża jako rzeczywistości życia konsekrowanego (przyrzeczenie rad ewangelicznych), o określeniu jako odmiana rzeczywistości diecezjalna miejscowego CVS, i o powierzeniu zjednoczenia generalnego i zarządzania figurze prawnej konfederacji. Jest to pewien “sposób”, na pozostanie razem Cichych Pracowników Krzyża i różnych centrów diecezjalnych CVS (we Włoszech i w świecie) popierając oczywistą autonomię i unikając zbędnych uregulowań wewnętrznych

Ta syntetyczna lektura drogi prawnej, jaką przeszło CVS, pozwoli nam zebracw Konfederacji Międzynarodowych CVS, nie tylko odpowiedź na potrzeby obiektywne, ale również na bieżący rozwój myśli ks. prał. Novarese, zagwarantowanym w swoim czasie w Breve wydanym przez Stolicę Apostolską.

Są tu więc trzy charakterystyczne dla Konfederacji elementy składowe: oczywiście “wolności ruchu”, której bliska jest “pewność kierunku” co dotyczy niezbędnej “równowagi” autonomii diecezjalnych stowarzyszeń zrzeszonych w Konfederacji. Nie da się, w rzeczy samej, rozdzielić życia i rzeczywistości bez przeszłości i z jakąś przyszłością, ale określają się części skoordynowane przez jeden, duży plan, który ks. prałat Novarese podporządkował kierownictwu Cichych Pracowników Krzyża.

W wierności charakterystykom, których pragnął Założyciel i w zjednoczeniu zarządzania, znajdziemy niezbędne elementy do zagwarantowania bezpiecznego kierunku drogi, aby oferować nieustannie każdemu zrzeszonemu stowarzyszeniu linię przewodnie autentyczne i pewne, z odpowiednim wsparciem formatywnym i normatywnym. Konfederacja Międzynarodowych CVS jawi się więc, jako narzędzie w pełnej zgodzie z projektem Założyciela i z nowymi wymaganiami kościelnymi.

Powołanie i misje świeckich, znaczenie cierpienia: dar ewangelizacji

Czytamy o celowości (art. 2) i działaniu (art. 3) Konfederacji Międzynarodowych CVS. Jest tam opisane zadanie ewangelizacji według specyficznego charyzmatu, zatwierdzone i promowane przez papieża. Są tam wskazania, które określają apostolat z

jasna tożsamość (w treści i sposobie) i są w stanie “wcielić się” w każdy kontekst socjo-eklezyjalny.

W artykułach 2 i 3 Statutu Konfederacji Międzynarodowych CVS mamy zsyntezowane dwa elementy, którymi się zajmujemy: tożsamość i elementy wspólne, jakie ją charakteryzują; zdolność do szerzenia się w różności. Przyszłościowość charyzmatu i działania Cichych Pracowników Krzyża i CVS, przyjęta i zorganizowana w strukturze konfederacji, upowadza nas, by odnieść się do niektórych elementów własnych Cichych Pracowników Krzyża, aby oświetlić duchowość syntetycznie przyjętą w art. 2. Wymiary “paschalny” i “maryjny”, do których robi się wzmiankę o celowości Konfederacji Międzynarodowych CVS, są wyrażone w “nocy o duchowości” Statutu Cichych Pracowników Krzyża z odniesieniem do biblijnego obrazu Maryi u stóp krzyża (J 19,25-27). Obraz ten zaprasza do patrzenia i objęcia zakresu teologicznego i duchowego własnej misji w przepowiadaniu zbawienia i nadziei. Charakterystyka tej syntezy między misterium paschalnym a nawiązaniem maryjnym jest zawierzeniem Matce Najświętszej. Według nauczania św. Luigi Grignon de Montfort. Jezus z krzyża odsłania nowy wymiar macierzyństwa Maryi, w ekonomii zbawienia, jako Tej, która towarzyszy uczniom w drodze.

Stąd pochodzi pewien styl życia i ożywiania drogi apostołowskiej cierpiących, którym się proponuje dzielenie tego pocieszenia i tego odważnego zapалу do głoszenia, a który Najświętsza Maryja przeżyła. Te macierzyńskie postawy Najświętszej Panny są zwyczajnie zaproponowane na nowo w objawieniach, w formie zaktualizowanej dla różnych kontekstów socjo-eklezyjologicznych. Charakter więc, który się nam w większości proponuje jako styl apostołatu jest wiernością dynamiczną historii człowieka w jego zróżnicowanych sytuacjach życiowych.

Działania przewidziane w art. 3, kazały nam spojrzeć na to, co takiego konkretnie będzie musiała robić Konfederacja. To jest artykuł, który musi towarzyszyć w lekturze pozostałej części Statutu, w której przeważają wskazówki o charakterze bardziej technicznym. Są to informacje, pozwalające konkretnie działać, ustalając kto decyduje, o czy się decyduje, jak się aktualizuje i weryfikuje decyzje. Od “środków odziedziczonych” do “naladowanego trwania” wszystko współzawodniczy o skuteczność naszej Konfederacji w osiągnięciu jej celów. Jedną ważną uwagę będzie zarezerwowana procedurą przewidzianą przez zgromadzenie generalne (art. 8) i zadanie normatywne Rady Prezydenckiej (art. 10) Art. 8 przewiduje regulacje, aby rozwijać sesje narodowe samego zebrania, czyniąc rzeczywiście możliwym skierowane współdziałanie wszystkich zrzeszonych stowarzyszeń, reprezentowanych przez własną osobę odpowiedzialną. Art. 10 Doradza mądrości twórczej przewodniczącego i doradców, wzrost i dynamizm Konfederacji Międzynarodowych CVS.

Od tych obietnic i z uniwersalnym horyzontem, który naturalnie przedstawiliśmy każdej prawdziwej drodze kościelnej, rodzi się wielkie dążenie do tego samego przez Cichych Pracowników Krzyża i diecezjalne CVS. Wspólne myślenie jest takie: by zrealizować duszpasterstwo całkowite i organiczne dla duchowości wspólnoty z Chrystusem ukrzyżowanym i zmartwychwstałym, dla rozszerzania się apostołatu, aby dowartościować osobę cierpiącą w uniwersalności narodów i potrzeb. Apostolat, w którym każda pojedyncza osoba niepełnosprawna czy cierpiąca w łasce własnego chrztu, jest wezwana, by być misyjną, w pełnym tego słowa znaczeniu. Zatem nie tylko duchowo obecny na

potrzeby świata, ale jako bohater aktywny fizycznie i osobowo zaangażowany w rozwój akcji duszpasterskiej konkretnej i skutecznej.